

радвалъ цѣлия народъ и всички сърдцати мжже отъ търновската околностъ до Балкана (Елена, Тръвна, Дръново, Габрово, Севлиево) се стекли въ Търново. Станалъ голѣмъ съборъ. Братята наредили на тоя съборъ да се освети църквата и да се **прогласи второто българско царство**.

За освещението на църквата пристигнали и други български епископи. Съгласили се, като освещаватъ църквата, да я нарекатъ *св. Димитъръ* и въ сщщото време търновския епископъ Василий да бжде ржкоположенъ за *архиепископъ*.

Следъ това дошло най-важното. Народътъ се наредилъ на стръмното около осветената църква.

Всички очаквали нѣщо съ нетърпение. Стражата и малкото болярска войска въ блѣскаво военно облѣкло се нарежда въ двора. Изеднажъ всички се размърдватъ, за да виждатъ по-добре. Отъ църквата излиза най-първо архиепископъ Василий. До него голѣмиятъ братъ Петъръ. Василий се изкачва на високо, слага върху главата на Петра царска корона и го намѣтва съ царска багряница. Пѣвцитѣ и свещеницитѣ грѣмко запѣватъ. Народътъ се кръсти и радостно възлгася. Въ сщщия мигъ Василий подава на Петра народното знаме, което гордо се развѣва и зашумява отъ духанието на лекия вѣтъръ. Василий препасва и Асѣна съ златенъ мечъ, па казва:

„България бѣше велика и славна при Бориса и Симеона. Неприятелитѣ я сломиха. Сега Богъ заповѣдва тя пакъ да бжде свободна. Ето короната, народното знаме и държавния мечъ. По Божия воля азъ го предавамъ на Петра и Асѣна. Калоянъ, като стане пълновъзрастенъ, ще се нареди при братята си въ борбата. Иконата на свети Димитъръ е между